

Nämndinitiativ

Anpassa bårhuset och obduktionsavdelningens lokaler

Obduktionsavdelningen och bårhusets lokaler vid Västerås sjukhus är långt ifrån optimala. Dels är de utrymmen där avlidna förvaras för trånga och platsbrist råder. Dessutom finns en rad andra problem.

Idag kan personalen bli tvungen att flytta på flera avlidna för att komma åt den kropp som ska lämnas ut. Det är även stora problem med fläktarna så att det bildas kondensvatten som droppar ned på de avlidna och gör både överdrag och kropparna blöta under vistelsen i kylrummen. Ibland är det alldeles blött på golven och det innebär ju förutom sanitära problem en halkrisk för personal som arbetar i kylrummen.

Dessutom finns en problematik avseende ingången till obduktionsavdelningen.

Som det är idag kan det stå transportbilar med avlidna personer som lastas på och av vid samma ingång som närstående använder när de ska ta ett sista farväl av sina nära och kära. Ibland används visningsrummet även vid en begravningsakt, i första hand för dödfödda barn. Att då behöva använda samma ingång som används för inlämning och utlämning av döda kan starkt ifrågasättas ur ett etiskt perspektiv.

Med anledning av ovanstående yrkar jag:

att ge landstingsdirektören i uppdrag att skyndsamt utreda hur lokalerna på bårhuset och obduktionsavdelningen bättre kan anpassas efter rådande behov och problematik

att utredningen ska innehålla både ett arbetsmiljöperspektiv och etiska aspekter från besökarnas perspektiv

Maria Dellham (M)

Remissvar från Moderaterna och Liberalerna i Landstinget Västmanland

Regional indelning – tre nya län (SoU 2016:48)

NEJ till Svealands län och landsting och till bildandet av storregion från 2019

Det finns enligt vår mening inga objektiva eller sakliga skäl för att Landstinget Västmanland och kommunerna i Västmanland län att ställa sig bakom indelningskommitténs förslag. Indelningskommittén har heller inte lyckats leda i bevis att bildandet av ett Svealands län leder till bestående fördelar.

Vår bedömning som valda representanter för befolkningen Landstinget Västmanland är att det tvärtom leder till bestående negativa effekter för Västmanlands del.

Indelningskommitténs förslag om att bilda storlänet Svealand från och med 2019 anser vi vara direkt stötande ur ett demokratiskt perspektiv. Vi anser att en fråga av så stor betydelse inte ska avgöras i en process som utesluter att väljarna får ta ställning till förslaget.

Den föreslagna storregionen blir är en koloss på lerbotten. Sex län och 64 kommuner med en geografi som sträcker sig från nedre Norrland, ner till gränsen av Östergötland, från Östersjön till norska gränsen blir för stor. De politiska företrädarna hamnar i en ny region allt för långt från de medborgare de representerar.

Ur ett västmanländskt perspektiv sker en förskjutning bort från stockholmsregionen. Det är inte i linje med den utveckling som vi anser främjar Västmanland.

Vi hade gärna sett en regionalisering som inneburit att Västmanland, Sörmanland och Uppsala län bildandet en region. En sådan region skulle enligt vår mening tydligare utgå från arbetsmarknadsregionerna, pendlingsmönster samt handel och samarbete mellan länen. Tyvärr har detta inte varit möjligt.

Vi motsätter oss en storregionalindelning med start 2019. Det finns enligt vår mening inga motiv att ha så bråttom. Vi anser det vara demokratiskt tvivelaktigt att inte väljarna i valet 2018 har möjlighet att pröva frågan.

Vår slutsats är att ur ett befolknings-, näringslivs- och utvecklingsperspektiv är den bästa lösningen att någon ny storregionalisering inte sker utan att Landstinget Västmanland med regionalt utvecklingsansvar fortsätter samarbeta med andra län i och runt Mälardalen.

Västerås den 14 september 2016

För respektive partis landstingsgrupp

Tomas Högström (M)

Helena Hagberg (L)

Remissvar från Moderaterna i Landstinget Västmanland

Regional indelning – tre nya län (SoU 2016:48)

Sammanfattning

Nej till Svealands län och landsting och till bildandet av storregion från 2019.

Det finns enligt vår mening inga objektiva eller sakliga skäl för att Landstinget Västmanland och kommunerna i Västmanland län att ställa sig bakom indelningskommitténs förslag. Indelningskommittén har heller inte lyckats leda i bevis att bildandet av ett Svealands län leder till bestående fördelar.

Vår bedömning som valda representanter för befolkningen Landstinget Västmanland är att det tvärtom leder till bestående negativa effekter för Västmanlands del.

Indelningskommitténs förslag om att bilda storlänets Svealand från och med 2019 anser vi vara direkt stötande ur ett demokratiskt perspektiv. Vi anser att en fråga av så stor betydelse inte ska avgöras i en process som utesluter att väljarna får ta ställning till förslaget.

Den föreslagna storregionen är en koloss på lerfötter. Sex län och 64 kommuner med en geografi som sträcker sig från nedre Norrland, ner till gränsen av Östergötland, från Östersjön till norska gränsen blir för stor.

Ur ett västmanländskt perspektiv sker en förskjutning bort från stockholmsregionen. Det är inte i linje med den utveckling som vi anser främjar Västmanland.

Vi hade gärna sett en regionalisering som inneburit att Västmanland, Sörmanland och Uppsala län bildandet en region. Tyvärr har detta inte varit möjligt.

Vår slutsats är att ur ett befolknings-, näringslivs- och utvecklingsperspektiv är den bästa lösningen att någon ny storregionalisering inte sker utan att Landstinget Västmanland med regionalt utvecklingsansvar fortsätter samarbeta med andra län i och runt Mälardalen.

Motiv

1. Statens offentliga utredningar (SoU 2016:48)

Av direktiven till Indelningskommitténs framgår att uppgiften har varit att rita en karta där Sverige delas in i väsentligt färre regioner.

Det har således inte varit fråga om att redovisa för och nackdelar med en reform av det slag som presenteras. Kommittén har varit mycket tydlig med att de anser att frågan sedan tidigare har varit tillräckligt utredd.

Kommitténs medlemmar har även varit tydlig med att Ansvarskommitténs utredning är den "bibel" som de arbetar efter.

Indelningskommitténs betänkande uppfyller därmed inte ens de grundläggande kraven för vad som bör gälla för ett betänkande som redovisas som "SoU". Den är partisk, politisk och populistisk.

2. Regiondiskussion under lång tid – 20 år

Kommittén använder sig av en retorik som innebär att det faktum att en regionalisering diskuterats under lång tid i sig är ett skäl att nu genomföra den föreslagna storlansreformen.

Det faktum att frågan om hopslagning av län och landsting har diskuterats under lång tid är i sig inget skäl eller stöd för förslaget. Det visar enligt vår mening på bristande stöd i politiken, i näringslivet och bland väljarna.

3. Föredömen - Skåne och Västra Götaland

Kommitténs ledamöter har i samtalen med landstingsledningarna i börda län genomgående lyft fram Skåne och Västra Götaland som lysande föredömen för en storregional indelning.

Vi kan konstatera att kommittén trots flera uppmaningar inte klarat av att redovisa resultat som styrker deras uppfattning/inställning att Skåne och Västra Götaland har varit mer framgångsrika än länen runt Mälaren.

4. Odemokratisk process

Processen är demokratisk tvivelaktig eftersom regeringen, ministern, och socialdemokratiska politiker på olika nivåer vill genomföra reformen från och med 2019. Det innebär att valet 2018 skulle vara ett regionval. Väljarna får inte möjlighet att säga varken ja eller nej till förslaget. Dialogen med invånarna i respektive län saknas helt. De har att gilla läget. Det är oacceptabelt.

5. Storlek

Kommittén hävdar att kapaciteten för regional utveckling och möjligheten att fullgöra uppdraget inom hälso- och sjukvård blir bättre genom bildandet av en storregion. Det är en åsikt som inte leds i bevis.

Vi kan konstatera att det inte blir mer resurser till hälso- och sjukvården eller för regional utveckling genom den föreslagna storregionaliseringen. Sex mindre landstingspåsar som läggs ihop innebär inte mer pengar i den stora påsen.

6. Effektiv, administrativ och tillväxtskapande

I diskussionerna om storregionalisering görs gällande att förutsättningar för tillväxt blir bättre, en större geografi ger bättre förutsättningar att klara det administrativa planeringsuppdraget och är tillväxtskapande. Det är ytterligare en åsikt som inte leds i bevis. Kommitténs medlemmar har på direkt fråga själva konstaterat att kostnadsutvecklingen i till exempel Västra Götaland inte i någon större grad skiljer sig från andra landsting.

Redan nu samarbetar berörda landsting på olika sätt. Vi finansierar och driver högspecialiserad vård, regionvård och infrastrukturinvesteringar såsom Citybanan, slussen i Södertälje. Tillsammans köper vi tåg, driver gemensamma biljett- och taxsystem, tågbolag samt upphandlar varor och tjänster samt investerar i forskning och utveckling etc.

7. Minskat patientunderlag

Kommitténs förslag att Värmland som idag ingår i de börda länen samverkansnämnd ställs utanför en Svealands region. För Universitetssjukhuset och Karlskoga lasarett innebär det en stor minskning av patientunderlaget.

Det har på sikt stora negativa konsekvenser för hälso- och sjukvårdens utveckling i en eventuell storregion.

8. Beslutspotens

Både ansvarig minister, kommittén och ledande politiska företrädare gör gällande att med storregionalisering så blir beslutspotensen i politiken större. Förutsättningarna att genomföra viktiga strukturbeslut ökar.

Eftersom såväl ministrar som ledande landstingsföreträdare gett uttryck för uppfattningen att det finns för många akutsjukhus så antar vi att det är en fråga som ska lösas med bildandet av Svealands län. Enligt vår mening, löser inte en storregionalisering problematiken. Det är en fråga om vilka politiker som väljs att leda landsting, regioner och arbetet med hälso- och sjukvårdens strukturfrågor.

Politisk beslutsimpotens löses inte med storregioner.

9. Effektivare politisk organisation

I diskussionerna om regionalisering görs gällande att bildandet av större regioner innebär att de politiska processerna blir mer effektiva och att kostnaderna blir lägre. Detta eftersom politikerna blir färre. Effektivitet i politiska sammanhang är inte en fråga som löses via regionalisering utan är en fråga vilka politiker som väljs och vad deras mandat från partier och väljare är. Det blir heller inte lägre kostnader för den politiska ledningsorganisationen med ett storlän. Ersättningsarna till årsarvoderade politiker blir högre, staber och tjänster blir fler.

10. Minskade politikerkostnader

I diskussionerna om regionalisering görs gällande att bildandet av större regioner innebär att de politiska processerna blir mer effektiva och att kostnaderna blir lägre eftersom de politikerna blir färre. Effektivitet i politiska sammanhang är inte en fråga som löses via regionalisering utan är en fråga vilka politiker som väljs och vad deras mandat från partier och väljare är. Det blir inte lägre kostnader för den politiska ledningsorganisationen med ett storlän. Ersättningsarna till årsarvoderade politiker blir högre, staber och tjänster blir fler.

11. Minskad folklig representation

Vi ser det som ett problem att inflytandet från Västmanlands sida presenteras av 20-30 folkvalda representanter i ett storlän som Svealand. Det kommer att ha negativa konsekvenser för partier som idag har en få representanter i respektive landstingsfullmäktige.

12. Kommunernas inflytande minskar

I Västmanland har kommuner och landstinget ett väl fungerande samarbete. Det kommunala inflytandet bland våra 10 kommuner i Västmanlands län är stort. Vi har utformat egna lösningar inom bland annat kollektivtrafikområdet som ger kommunerna exklusiva möjligheter att styra och leda arbetet med att utveckla kollektivtrafiken i respektive kommun. Lösningar som nu riskerar att förloras.

Med den föreslagna regionaliseringen minskar möjligheterna för kommunerna i Västmanland att påverka utvecklingen.

13. Kostnadsövertagning

I allt större utsträckning kräver stat och statliga myndigheter att kommuner och landsting är med och finansierar investeringar i infrastruktur. I motiven till en storregionalisering finns uttalat att de nya regionerna har att ta ett ökat framtida ansvar för vad det gäller utveckling av bland annat infrastruktur. Detta då utöver vad som följer med att landsting tar över uppgifter från länsstyrelser.

Uttryck som används är "att leda det regionala utvecklingsansvaret" och "ta ett ökat territoriellt ansvar" är en positiv effekt av en storregionalisering lösning.

Eftersom det inte finns några uttalanden om att staten kompenserar landsting och regioner för ett ökat åtagande som finansierar av infrastrukturinvesteringar finns det anledning att ifrågasätta resonemanget. Ett ökat krav på landsting och regioner att medfinansiera vad som tidigare har varit staten och dess myndigheters uppgift riskerar att innebära minskat ekonomiskt reformutrymme inom andra områden, t ex hälso- och sjukvård.

Kommittén lyfter särskilt fram att en ny geografisk indelning leder till bättre förutsättningar för tillväxt. Påståendet leds inte i bevis. Bättre förutsättningar för tillväxt skapas av en näringslivsfrämjande politik inte av geografiska kartlinjer.

14. Kraftfullare röst nationellt

Det finns inget i kommitténs beskrivning som innebär att ett nytt storlän – Svealand - skulle få en kraftfullare röst nationellt jämfört med att flera landsting samarbetar eller jämfört med de regioner som idag är inrättade. Det som avgör är den strategiska betydelsen och där har Stockholm, Göteborg och Malmö en särställning.

15. Internationalisering

Bejakare av lösningen med inrättandet av storregioner hävdar att inrättandet av en storregion Svealand innebär ökad tyngd, kraftfullare röst och större betydelse i ett internationellt sammanhang. Vi kan inte hitta något i utredningen eller i diskussionerna med kommittén som styrker påståendet. Även

en Svealandsregion är i ett internationellt sammanhang en liten region såväl ekonomiskt som befolkningsmässigt. Avgörande för att länen i samverkansregionen ska ha någon betydelse enskilt eller tillsammans är Stockholm.

För moderata landstingsgruppen i Landstinget Västmanland

Tomas Högström

Maria Dellham

Jenny Landernäs

Yttrande från Centerpartiet i Landstinget Västmanland ang betänkandet SOU 2016:48 Regional indelning – tre nya län

Sammanfattning

Centerpartiet i Landstinget Västmanland delar den beskrivning som Indelningskommittén gör i sitt delbetänkande angående den regionala obalansen som idag råder i Sverige, där det framförallt är tre regioner/län som samlar tillväxt och resurser till sina områden. Centerpartiet ser bekymmersamt på den koncentrerade och storregionalt drivna tillväxt som obalansen gett upphov till och menar liksom kommittén att mer jämnstarka regioner är en förutsättning för att skapa tillväxt även utanför dessa tre regioner. Att skapa tillväxt i hela landet är att skapa förutsättningar för att kunna leva och bo i hela landet och en av Centerpartiets grundläggande och viktigaste frågor, därför ser vi att större och mer jämnstarka regioner skapar just förutsättningar för fler att bo och verka där man själv vill.

Centerpartiet ser dock inte att regionbildningen i sig själv kommer leda till något bättre, utan att förslaget behöver innehålla mer än nya kartgränser. Vi är mer intresserade av innehållet i reformen och att makt, resurser och befogenheter flyttas från staten till folkvalda i regionen som bättre kan skapa förutsättningar för tillväxt, jobb och leverans av välfärd. Därför är det för Centerpartiet viktigt att en kommande proposition också innehåller överförande av makt och resurser från staten till regionerna, att regionerna får ett ökat ansvar över arbetsmarknad, kompetensförsörjning, infrastruktur, forskning och utveckling samt rå över EU:s strukturfondsprogram. Om dessa verktyg förverkligas kan vi skapa en ny stark samhällsorganisation som kan bestämma mer över den regionala utvecklingen och som kan skapa förutsättningar för en effektiv infrastruktur, samt ökad tillväxt och jobb i hela Sverige.

Utifrån ställda krav är Centerpartiet i Landstinget Västmanland:

- **positiva** till bildandet av Svealands län och landsting i enlighet med kommitténs förslag på såväl geografi som benämning och tidpunkt.
- **bekymrade** över att den nya regionala indelningen inte genomförs samtidigt i hela landet.
- **positiva** till ett sammangående av länsstyrelserna i Gävleborgs, Dalarnas, Uppsalas, Västmanlands, Örebros och Södermanlands län till Länsstyrelsen i Svealands län och föreslår Västerås som residensstad i det nya länet.
- **tydliga** med att den statliga närvaron måste stärkas i hela regionen med flera verksamhetsorter.
- **tydliga** med att den statliga regionala myndighetsindelningen måste sammanfalla med den nya länsindelningen och vara en del av beslutet.
- **definitivt** emot tvingande kommunsammanslagningar som en följd av regionaliseringen.

Inledning

Centerpartiet i Landstinget Västmanland har valt att lämna ett eget yttrande gällande remissen Regional indelning – tre nya län SOU 2016: 48.

Centerpartiet har länge och på flera olika nivåer verkat för en regionalisering och förskjutande av makt från staten närmare människor och deras vardag. Därför välkomnar vi Indelningskommitténs arbete och uppdrag, implementeras detta rätt kan en regionalisering skapa tillväxt i hela landet. Men för att säkerställa att en ny länsindelning ska bli mer än nya streck på kartan anser Centerpartiet i Landstinget Västmanland att det behövs tydligare skrivningar om hur makt och resurser ska överföras till de nya länen och landstingen. Ska det kunna erbjudas likvärdig service i hela landet behöver även statens roll bli tydligare i betänkandet. Hur makt och resurser ska flyttas från stat till region men även till kommun för att styrkeförhållandena mellan landets olika delar utjämnas borde beskrivas tydligare. Vi menar också att en förflyttning av makt från stat till region och kommun bör ge en större möjlighet att erbjuda individen ökad valfrihet speciellt vad gäller hälso- och sjukvård.

Från Västmanlands sida har vi under lång tid, över partigränserna, drivit frågan om regionalisering i vårt område. Det har ibland varit nära och ibland varit längre ifrån en regionbildning. Det gemensamma har dock varit att vi verkat för en betydligt mindre region gentemot den region som kommittén nu föreslår. Sett till tidigare arbete och den dialog som kommittén haft med landstingsföreträdare under utredningens gång konstaterar vi att den regionbildning som vi tidigare har förespråkats finns det idag inget, eller väldigt litet, stöd för. Centerpartiet ser därför inte den gamla fastslagna vägen som längre aktuell, men vi står kvar i vår uppfattning att en regionalisering behövs för att göra hela Västmanland och Sverige starkare.

Sveriges indelning som den ser ut idag har i de flesta fall sett likadan ut i flera hundra år. De enda större ändringar som gjorts och som kommittén också refererar till är bildandet av Stockholms, Västra Götalands och Skåne län. I dessa tre stora och resursstarka län bor idag mer än hälften av Sveriges befolkning, den andra hälften fördelar sig på de övriga 18 länen. Redan här syns tecken på regional obalans mellan Sveriges olika landsändar. Indelningskommittén menar även i sitt delbetänkande att den kraftiga obalansen i den regionala samhällsorganisationen har gett Stockholm, Skåne och Västra Götaland fördelar vid såväl regionala som nationella prioriteringsdiskussioner. Kommittén gör bland annat följande bedömning; genom en god lokal och regional kännedom och ett faktamässigt övertag vid diskussioner om till exempel byggandet av vägar och järnvägar kan den starka regionen övertygande och proaktivt göra analyser som illustrerar varför de egna förslagen är de mest lämpliga och lönsamma. Kommittén lyfter även den storleksmässiga obalansen kopplat till nationella forskningsresurser och projektmedel från EU och hur de fördelas. Där 80 procent av utbetalda medel går till de tre stora länen. Centerpartiet delar den bild som kommittén ger och välkomnar därför förslagen om större och mer jämnstarka regioner för att kunna bryta denna obalans och snedfördelning.

Vi ser dock en del orosmoment i förslaget. Att kommittén inte lyckas lägga fram ett samlat förslag med en gemensam ny regional indelning för hela Sverige är ett sådant exempel. Genom att inte föreslå en sammanhållen ny länsindelning får denna regionaliseringsprocess inte den fulla kraft som den skulle kunna haft, som om förslaget hade inrymt en ny indelning för hela Sverige med avsikt att genomföras samtidigt. Även den statliga regionala indelningen lämnas därmed i visst dunkel för dess sjösättning av en ny, mer sammanhållen, indelning för en tydligare regional närvaro.

Regional utveckling

Det regionala utvecklingsansvaret ska vara en av de främsta uppgifterna för de nya regionerna och dess regionala självstyrelseorgan. Det innebär att de valda regionpolitikerna får beslutanderätt över tillväxtfrågor, EU-program och en större del av anslagen för infrastruktur.

Här ser vi en stor förbättring, mot hur det fungerar idag, i kommitténs förslag där större regioner tillskapas. Att flytta beslut, som idag avgörs i indirekt valda församlingar, till ett direktvalt regionparlament blir med förslaget möjligt. Genom denna förskjutning flyttas såväl beslut som ansvar för den regionala utvecklingen till den folkvalda nivån, en förflyttning som Centerpartiet länge efterfrågat. Centerpartiet ser även en del utvecklingsområden där de nya regionerna bör få ett tydligare och större ansvar, som är av vikt för att skapa tillväxt i hela regionen.

Arbetsmarknadsfrågor, kompetensförsörjning, infrastruktur, forskning och utveckling är sådana frågor där den nya regionen bör få mer ansvar för att kunna bygga en livs- och slagkraftig region, i Sverige och internationellt.

Vi vill även att regionerna få ta över uppgifter som har stor betydelse för utvecklingen av näringslivet också på landsbygden. Det gäller bland annat delar av landsbygdsprogrammet.

Mycket av förutsättningarna för utveckling av ekonomi och näringsliv avgörs på lokal nivå. En fråga som kommer bli särskilt avgörande i stora regioner med många kommuner. För oss är det självklart att utvecklingsarbetet måste ske i samverkan med lokala företag och regionens kommuner. Viktigt är att kommunerna får ett reellt inflytande över de frågor som berör dem.

Hälso- och sjukvård

Idag samverkar sjukvårdshuvudmännen i olika regionsjukvårdsområden, bland annat för att klara av kvalitet och kompetensförsörjning kopplat till den högspecialiserade vården. I dessa samverkansnämnder sluts överenskommelser mellan landstingen om hur den högspecialiserade vården ska formis och utföras över sjukvårdsregionens område. Överenskommelserna ska sedan upp till beslut i respektive landstingsstyrelse, utan att ledamöterna i styrelsen egentligen kan påverka besluten. Samverkansnämnderna är ett exempel på att ett större regionalt samarbete, för att klara sjukvård av högsta kvalitet, redan finns etablerat men där alltså besluten tas av indirekt valda politiker i stället för folkvalda. Genom bildandet av större regioner försvinner dessa samverkansnämnder och besluten flyttas närmare den folkvalda församlingen.

Det är självklart att det ska finnas tillgång till vård i hela regionen. Med rätt politisk inriktning kan en större region ge de mindre sjukhusen bättre möjligheter att utvecklas. Specialiserad vård ska inte enbart centraliseras till universitetssjukhusen; närsjukhus och mindre sjukhus måste också få behålla och utveckla sina spetsområden. Vi ser också att det finns en potential att minska på de administrativa kostnaderna och omfördela dessa resurser inom hälso- och sjukvården till kärnverksamheten.

En regionalisering får heller inte leda till en likriktning av hälso- och sjukvården. Allas rätt till sjukvård får självklart aldrig ifrågasättas, men det är viktigt att komma ihåg att olikheter också föder innovationer och nya arbetssätt. Färre huvudmän inom hälso- och sjukvården får inte bli statens sätt att inskränka på valfriheten och mångfalden inom vårdsektorn, vare sig för de nya landstingen att bedriva vård eller för patienterna att söka vård.

Statens indelning

En viktig del av reformen handlar om att staten ska bli mer effektiv. Statliga myndigheter med verksamhet lokalt och regionalt måste samverka bättre med övriga samhället. Det gäller allt från exempelvis Trafikverket och Arbetsförmedlingen till Lantmäteriet, Polisen och strukturfondsprogrammen. Länsstyrelserna och de statliga sektorsmyndigheterna ska ha en gemensam regional indelning som överensstämmer med de nya regionerna.

Därför ser vi med viss oro på det faktum att regionaliseringsprocessen inte genomförs samtidigt i hela landet. Genom att vissa regioner, de tre som berörs av kommitténs delbetänkande, ska bildas redan 2019 när osäkerheten fortfarande är stor över resterande regioner och länsindelningar. Skapas även en osäkerhet kring om, när och hur den statliga omorganisationen kan sjösättas. Även om kommittén tydligt skriver i betänkandet att den statliga organisationen ska följa den nya regionala nivån, infinner sig vissa frågetecken kring när det ska ske och hur prioriterat detta kommer vara från statens sida. Vilket årtal kommer staten att välja för sin omskepning till en ny regional indelning, följer den Svealands läns bildning eller sjösätts denna då hela Sveriges regionala indelning är på plats? Detta är en fråga och farhåga som rör det nya länets samverkansmöjligheter med staten, blir de bättre eller än mer differentierade? Vid en samtida ny regional indelning i hela Sverige hade utgångsläget sett betydligt bättre ut och pressen på staten att omforma sina myndigheter varit större. Så som kommittén också beskriver i betänkandet är indelningen av statens myndigheter idag vitt skilda på den regionala nivån, och många gånger har det varit den egna myndighetens behov och arbetssätt som styr den regionala indelningen i stället för behovet av en regional närvaro och kontakt med andra regionala organisationer. Vår oro är att det synsättet kommer att fortsätta gälla så länge den nya länsindelningen inte effektuerats fullt ut.

Därför vill vi framhäva att den statliga regionala indelningen måste vara en del av beslutet om regionbildningen och inte komma i ett senare skede. Ett beslut om att statliga myndigheter ska ha samma geografi som de nya folkvalda regionala självstyrelseorganen möjliggör en sammanhållen, demokratisk och rationell planering av offentliga verksamheter.

Statens roll och ansvar i det nya länet måste även göras tydligare genom fördelning av roller och en tydlig närvaro i hela länet. Länsstyrelsens roll bör exempelvis förändras till att få en utpräglad tillsynsfunktion. Ökad närvaro betyder för vår del att statliga myndigheter utlokaliseras till de delar av Svealandsregionen där den statliga närvaron idag är svag.

Demokrati

Ett demokratiskt styrelseskick ska vara överskådligt så att medborgarna har möjlighet att förstå var beslut fattas, det ska vara möjligt att påverka processen fram till beslut och möjligt att utkräva ansvar av de folkvalda representanterna. Dessa parametrar om styrelseskick, insyn och ansvar är viktiga att värna och slå vakt om för att styrelseskicket fortfarande ska vara legitimt och ha en förankring hos medborgarna. Den verkligheten lever vi inte i idag. Precis som kommittén slår fast i sitt delbetänkande avgörs idag flertalet viktiga beslut i indirekt valda församlingar, dit enbart ett fåtal politiker har tillträde och kopplingen mot medborgarna näst intill försvunnit. Det gäller frågor såsom högspecialiserad vård, fördelning av EU-medel för att nämna några områden och det tenderar att bli fler. Detta är ett av de viktigaste trendbrotten som de nya regionerna måste bryta. Genom att samla verksamheterna och uppgifterna som idag beslutas om i indirekta politiska organ i direktvalda regionparlament innebär möjligheter för en förstärkning av demokratin.

Det är därför viktigt att de nya regionerna också får styras av direktvalda förtroendevalda från början. Förfarandet med indelningsdelegerade som utses och styr landstingen i stället för fullmäktige bör därmed minimeras.

Centerpartiet i Landstinget Västmanland beklagar att Indelningskommittén inte lyckats samla den nya regionala indelningen till fullo. Med detta åsyftas att kommitténs förslag inte inbegriper en samlad regional indelning för hela landet med införande vid samma tidpunkt. Det är vår bestämda uppfattning att en samlad ny regional indelning har större genomslagskraft än en som sker över flera mandatperioder, särskilt kopplat till medborgarna. Tydligheten om att Sverige nu har en större och mer slagkraftig regional indelning går om intet när regionerna föreslås bildas vid olika årtal. Det hade, av Centerpartiet, varit önskvärt om regionaliseringsprocessen hade genomförts vid ett och samma tillfälle över hela landet.

Den nya administrativa indelning som kommittén föreslår ska gälla i och med de nya länens bildande får även stor inverkan på partiernas regionala och lokala närvaro. I frågan om inflytande och närhet till medborgarna berör utredningen nästan uteslutande förhållandet mellan medborgare och landstingen som organisation, förhållandet medborgare till folkvalda politiker och politiska partier är inte lika påtagligt. Detta är självklart ytterst en fråga för de politiska partierna att lösa. Men faktum är att större regioner riskerar att minska den lokala närvaron och anknytningen mellan partierna och medborgarna – ett avstånd som många redan idag anser vara för stort. En kommande politisk organisation måste ha detta i åtanke och det är bland annat viktigt att ett nytt regionparlament blir tillräckligt stort för att kunna representera alla delar av den nya regionen.

Med större och mer jämnstarka regioner i antågande, som med rätt verktyg kan bygga tillväxt i hela landet, blir den lokala anknytningen och den lokala politiska nivån än mer viktig att slå vakt om. Vi vill därmed understryka att vi definitivt säger nej till tvingande kommunsammanslagningar som en följd av regionaliseringen. Det måste istället bli lättare för kommuner att samverka med varandra.

Våra ställningstaganden

Bildandet av större län och landsting

En regionreform behövs för att stärka såväl den nationella som den internationella konkurrenskraften. Nationellt handlar det i första hand om att hela Sverige ska leva och att bryta den storstadscentrerade och drivna tillväxten och fördela den över hela landet. Där är regioner av större geografisk yta än dagens landsting en nödvändig samhällsomställning. Men det får heller inte vara det enda svaret att möta framtiden med. Ett bildande av större län och landsting måste innehålla fler verktyg för regionerna att kunna bestämma mer över sin egen framtid och utveckling och därmed skapa förutsättningar för vård, tillväxt och jobb i hela regionen.

Uppfylls dessa krav i propositionen ställer vi oss positiva till bildandet av Svealands län och landsting i enlighet med kommitténs förslag på såväl geografi som benämning och tidpunkt. Men menar samtidigt att ett samtida införande av en ny regional indelning i hela Sverige hade varit att föredra.

Centerpartiet vill även poängtera vikten av en stärkt demokrati i de större länen, såväl vid bildandet som vid det fortsatta arbetet. Med det menas att indelningsdelegerade och dess styrning av de nya landstingen i en eventuell interimperiod är så kort som möjligt, och bör helst undvikas helt och hållet. Vi menar även att det är av största vikt att det folkvalda parlamentet tillåts överta beslut som idag tas i indirekt valda församlingar.

Vi samstämmer även i kommitténs förslag om att de nya landstingen, senast vid bildandet, ska ha det regionala utvecklingsansvaret i respektive landsting.

Flerkärnighet

Flerkärnighet och strategisk utlokalisering blir något av det första som det nya länet, landstinget/regionen att ta ställning kring för att den statliga närvaron ska stärkas, inte bara i den nya residensstaden utan även på så många orter som möjligt i det nya länet. Det är en viktig punkt som även kommittén tydligt understryker i sitt förslag, att den nya länsstyrelsen bör ha flera verksamhetsorter i det nya länet. En god spridning är avgörande för att hela länet ska leva och för att bygga en gemensam bild av ett starkt och växande län där inget av de gamla länen ses som vinnare eller förlorare. Även berörda landsting kommer behöva se över sina verksamhetsorter så att flerkärnighet även råder i deras organisation. Centerpartiet i Landstinget Västmanland menar därför att samtliga dessa processer behöver ske simultant och i ett sammanhang. Även om olika organ fattar formella beslut så bör nära överläggningar ske för att bästa resultat ska uppnås. Vår samhällsorganisation måste stödja en utveckling i hela regionen med flerkärnighet på alla nivåer och inte bara i residensstäder.

Länsstyrelserna och statens närvaro på den regionala nivån

Länsstyrelsernas uppdrag i de idag sex olika länen varierar i olika grad. Det gör att de är olika starka i respektive län då ett eller fler ansvarsområden lämnats bort eller övertagits av annan angränsande länsstyrelse. Det är därför positivt att i samband med sammanläggandet av de sex länsstyrelserna också ingår en översyn över uppdrag, verksamhetsområden samt verksamhetsorter. För Centerpartiet är det viktigt att ett sammanläggande av länsstyrelserna inte är detsamma som en minskad närvaro i det nya länet. Det är av yttersta vikt att länsstyrelserna även fortsatt har en tydlig regional närvaro särskilt kopplat till det tillsynsansvar som vi gärna ser stärks genom bildandet av Länsstyrelsen i Svealands län. I sin översyn och förordning över hur den nya länsstyrelsen ska arbeta är det viktigt att Regeringen säkerställer likvärdighetsprincipen i länsstyrelsens uppdrag. Näringsliv och privatpersoner måste kunna lita på att de får samma bedömning och tillsyn var man än i länet bor eller utövar sin verksamhet, något som det idag finns en del allt för tydliga skiljelinjer mellan olika länsstyrelser. Extra tydligt finns inom frågor som strandskydd och viltförvaltning för att ge exempel. Frågor som dessutom är av stor vikt för att det ska vara möjligt att bo och leva även på landsbygden i det nya länet.

Vi samstämmer därmed i att Länsstyrelserna i Gävleborgs, Uppsalas, Dalarnas, Västmanlands, Örebro och Södermanlands län slås samman till Länsstyrelsen i Svealands län. För Centerpartiet i Landstinget Västmanland är det naturligt att föreslå Västerås som residensstad i det nya länet. Västerås har tack vare goda kommunikationsvägar en central placering i det nya länet och därmed goda kopplingar och möjligheter att fungera som ett nav för hela länet.

Den statliga regionala myndighetsindelningen måste sammanfalla med de nya länen och genomföras skyndsamt. Det är viktigt för att staten ska kunna bli mer effektiv och för att förbättra möjligheterna att samverka med det övriga samhället. Ett beslut om att statliga myndigheter ska ha samma geografi som de nya folkvalda regionerna möjliggör en sammanhållen, demokratisk och rationell planering av offentliga verksamheter.

En verklig regionalisering

För att indelningsreformen ska bli framgångsrik krävs en verklig decentralisering av makt, befogenheter och resurser till de folkvalda regionerna. Vi anser därför att det är viktigt att göra en genomlysning av möjligheterna att öka beslutanderätten kring tillväxtfrågor, EU-program inkl landsbygdsprogrammet och infrastrukturfrågor. De folkvalda i regionerna bör också ges större inflytande inom bl a delar av arbetsmarknadspolitiken, kompetensförsörjning och integrationsfrågor.

Om regionen får dessa verktyg kan vi skapa en stark Svealandsregion som kan bestämma mer över sin egen utveckling och framtid, och som kan skapa förutsättningar för en effektiv infrastruktur, samt ökad tillväxt och jobb i hela regionen.

Centerpartiet i Landstinget Västmanland säger även tydligt nej till tvingande kommunsammanslagningar som en effekt av regionaliseringen. Istället måste möjligheterna att på ett mer effektivt och smidigt sätt samarbeta kommuner emellan förbättras.

**Yrkande gällande ärende 4, "Yttrande över remiss från
Finansdepartementet, Regional indelning- tre nya län "
(SoU 2016:48), LS 160914**

Landstingsstyrelsen har i uppgift att yttra sig över SOU 2016:48, och Sverigedemokraterna yrkar att följande svar skall lämnas:

Nej till förslagen ny regional indelning.

Västmanlands landsting är idag till såväl ytan som befolkningsmässigt stort nog och är inte i behov att slås samman med fem andra landsting/län. Tvärtom skulle en sammanslagning med dessa fem län försämra möjligheten för Västmanland att utvecklas och få en starkare ekonomi. Den sammanslagning med andra län som föreslås, Uppsala, Västmanland, Örebro, Södermanland, Dalarna, Gävleborg, skulle i stället sannolikt leda till försämrade demokrati och utveckling då Västmanland skulle utgöra en minoritet av dessa sammanslagna län. Därmed är risken uppenbar att Västmanland får verksamheter och kollektivtrafik indraget av andra län som går ihop. Demokratin minskar även på så sätt att avståndet mellan politiker och medborgarna ökar.

Majoriteten av de politiker som sätts att styra över vårt nuvarande län kommer bevisligen bo i andra län än Västmanland. Detta ökar risken för att vårdenheter och kollektivtrafik läggs ner i Västmanland då andra läns politiker vill att resurserna används i deras län eller geografiska närhet.

Demokratin brister även gällande folkviljan. Vid en sammanslagning bör inte initiativet komma uppifrån, utan en sammanslagning skall komma underifrån. I detta fall saknas såväl en folklig opinion i frågan som initiativ underifrån, och inget parti har drivit frågan om den föreslagna storregionen.

Avsaknad av folklig förankring

Ingenstans står det skrivet att alla röstberättigade medborgare skall ges möjlighet att få bestämma om man vill ingå i denna nya storregion eller ej. Därmed saknas helt legitimitet för denna sammanslagning som tvingats på folket uppifrån. När man frågar folket på gatan är det väldigt få som är positiva till denna sammanslagning, medan andelen negativa är det stora flertalet. Västmanlänningarna identifierar sig generellt som Västmanlänningar, inte som medborgare i en Region Svealand. Man saknar helt enkelt den samhörighetskänsla som krävs för att sammanslagningen skall bli bra och ha folkets stöd. Tvärt emot var det i Skåne, där Malmöhus län och Kristianstads län slogs ihop till Region Skåne 1999, eftersom skåningarna främst identifierar sig som skåningar och inte Malmöhuslänsbor eller Kristianstad länsbor. För att en sammanslagning skall äga rum är det av yttersta vikt att försäkra sig om medborgarnas stöd. Frågan om att upplösa Västmanlands landsting, såväl som andra landsting, är därför av så stor vikt att medborgarna skall tillfrågas i en folkomröstning.

För stor geografisk spridning

Det kommer ostridigt bli svårare att ha kostnadskontroll i en storregion jämfört med dagens län. Organisationen blir mera svårstyrd på grund av dess storlek och geografiska spridning. Olika kulturer av arbetssätt råder också inom olika län. Om denna föreslagna storregion kommer till stånd kommer behovet uppstå av att inrätta mindre förvaltningar, vilka sannolikt lär motsvara de nuvarande landstingen. Således kommer detta generera ett nytt led politiker och tjänstemän. Därmed minskar per automatik kostnadskontrollen, och styrningen försämras. Detta skedde t.ex. i Region Skåne när Kristianstads- och Malmöhus län slogs ihop. Vi kan idag se hur Region Skåne brottas med problem om var verksamheter skall förläggas och klagomålen är stora från det Nordöstra hörnet över att det Sydvästra tar resurser och verksamheter. En liknande utveckling riskerar givetvis att ske här.

Man kan även jämföra ekonomin och hur det har gått med vården i gamla Kristianstads län eller jämföra med Hallands läns landsting. Att upprätta många sjukvårdsnämnder som i princip skulle kunna vara de gamla landstingen skulle troligen ske. Att lovorda en region som Skåne ger en felaktig bild. I Skåne fanns förvisso ett folkligt stöd till en sammanslagning, och det finns en samhörighetskänsla bland skåningar. Men Region Skåne har stora problem i organisationen, dels med att veta vem som har ansvaret för olika hälso- och sjukvårdsfrågor, dels saknas kostnadskontroll över såväl drift som investeringar enligt revisionsrapporter. Detta på grund av att Skåne beroende på storleken varit nödgade att inrätta delregionala nämnder.

I Skåne är den stora drivmotorn Malmö- och Lundregionen. I vår region är den största drivmotorn i Stockholms län, ett län som inte föreslås ingå i denna region. När avståndet till Stockholm från många delar av den tänkta regionen är så pass stort att man inte kan dra nytta av den närhet till Stockholm som andra närmre delar har, är det rimligt att antaga att de mer perifera områdena vill ha, eller kommer att behöva, större resurser av till exempel infrastruktur, kollektivtrafik och lokal sjukvård. Kompensation för nödvändiga stöd och satsningar av dessa perifera områden kan därför förväntas bli nödvändigt.

Inget belägg för bättre regional utveckling

Vid ett regionbildande ges länen ett större ansvar för regional utveckling. Detta statliga stöd har kritiserats för att vara otillräckligt, inte heller har de nu hopslagna regionerna varit speciellt nöjda med det anslag de får ifrån regeringen för att klara den regionala utvecklingen. I stället sker regional utveckling på bekostnad av att skattemedel tas från sjukvården. Det finns inget heller i denna SOU som styrker att det per automatik blir bättre med stora regioner, att den regionala utvecklingen främjas samt att resultaten blir bättre. Ur ett europaperspektiv är det inte storleken på en region som avgör om den är välfungerande utan det styrs av andra parametrar.

Samarbete över länsgränser finns och fungerar väl.

Den vård som bedrivs idag, där det finns högspecialiserad vård på såväl riks- som regional nivå, fungerar väl och samordnas genom Regionvårdsnämnder. Genom detta förfarande får både de som köper tjänsten och de som säljer tjänsten kontroll på sina kostnader.

Det finns inget som tyder på att det skulle utföras varken bättre eller billigare vård bara för att befintliga länsgränser upplöses och en storregion bildas. Ingen region kan klara den högspecialiserade vården helt på egen hand så ett nationellt samarbete kommer fortfarande att behövas.

Idag strävar man mot att primärvården ska ta hand om patienterna i största möjliga mån och därav undvika behovet av slutenvård. Primärvården ska vara tillgänglig och nära medborgaren. I den föreslagna storregionen kommer beslutsfattandet vara väldigt långt ifrån medborgaren och närheten blir sämre till de politiker man vill kunna föra en dialog med. Lokalkännedomen kommer att försämrats avsevärt och det är ett problem att beslut i en storregion kommer att fattas på andra grunder än de speciella behov som kan vara lokala.

Således anser Västmanlands landsting att förslaget att slå samman Uppsala, Västmanland, Örebro, Södermanland, Dalarna, Gävleborg skall dras tillbaka och att Västmanland istället skall förbli en egen region med utvecklingsansvar så som skett i andra län, till exempel Halland och Kronoberg.

VOTERINGSLISTA
2016-09-14
Landstingsstyrelsen

**Ordningsfråga: Ärende 4 Yttrande över remiss från
Finansdepartementet, Regional indelning – tre nya län**

**Ja för Kenneth Östbergs yrkande om bifall till majoritetens förslag
Nej för Tomas Högströms yrkande om ändring av beslutspunkterna**

Tjänstgörande ersättare	Styrelseledamöter	Ja	Nej	Avstår
Aurora Pirraku Eriksson	1 Denise Norström (S)	X		
	2 Kenneth Östberg (S)	X		
Fehmi Paulus	3 Tommy Levinsson (S)	X		
	4 Lena Johansson (S)	X		
Karin Thorborg	5 Ulrika Spårebo (S)	X		
	6 Mikael Peterson (S)	X		
	7 Hans Jansson (V)	X		
Pernilla Rinsell	8 Andreas Porswald (MP)	X		
	9 Tomas Högström (M)		X	
	10 Maria Dellham (M)		X	
	11 Jenny Landernäs (M)		X	
	12 Helena Hagberg (FP)		X	
	13 Birgitta Andersson (C)	X		
	14 Malin Gabrielsson (KD)	X		
	15 Maria Andersson Liljedahl (SD)		X	
	Summa:	10	5	

Christina Ersson
Sekreterare

**Protokollsanteckning från Miljöpartiet Västmanland angående betänkandet SOU 2016:48
"Regional indelning - tre nya län"**

Miljöpartiet delar synen att en ny regionindelning behövs, med färre och mer jämnstora regioner än idag. Vi ställer oss dock inte bakom indelningskommitténs förslag, utan anser att indelningskommittén ska uppdras att återkomma med ett nytt förslag med uppdraget att presentera en regionindelning med 8-9 nya regioner, och där utgångspunkten i högre grad är regional utveckling än specialiserad sjukvård. Detta är också helt i linje med kommitténs direktiv.

Miljöpartiet anser att regionindelningen i större utsträckning än i betänkandets förslag ska utgå från regional utveckling än sjukvård. Att utgå från förutsättningar för starkt, hållbart näringsliv som ger stabil regional ekonomi, och möjligheter till bra lokal/regional kollektivtrafik är också viktigare än invånarantal. Att lägga större vikt vid regional utveckling är särskilt viktigt om regionerna övertar mer ansvar för samhällsplanering från länsstyrelsen.

Vi anser att den nya regionindelningen även ska omfatta en överföring av makt och resurser från staten till regionerna vad gäller arbetsmarknad, kompetensförsörjning och infrastruktur, så att t.ex. beslut om underhållsåtgärder av mindre belopp fattas regionalt och arbetsmarknadsinsatser kan matcha regionala behov.

För den mer specialiserade sjukvården kommer ett gott och nära samarbete över regiongränser fortsatt att krävas, oavsett hur regionerna ser ut. En ökad och förbättrad samordning av mer specialiserad vård möter därtill endast en sida av vårdens utmaningar. Den andra handlar om ökande behov av samverkan och samarbete mellan sjukhus, hemsjukvård och primärvård, för att ge vård till den snabbt växande andel av befolkningen som behöver mycket och regelbunden kontakt med någon vårdgivare. Ju fler invånare och ju fler kommuner som ingår i storregionen, desto större är risken att samverkan med i synnerhet små kommuner brister, och individer faller mellan stolarna. Det vi kan vinna i samverkan nationellt, riskerar vi förlora mångfald i samverkan lokalt. Något mindre och fler nya regioner än vad indelningskommittén föreslår ger bättre förutsättningar att möta utmaningen kring den nära vården.

Ju större region desto större behov av organisation inom organisationen, exempelvis genom lokala nämnder som ansvarar för avgränsade geografiska områden. Effekten blir behov av mer samordning inom storregionen på flera nivåer gentemot enskilda kommuner, gentemot

geografiska organisationer inom regionen, mellan enskilda kommuner, såväl inom den lokala organisationen, som inom hela storregionen, samt mellan de geografiska organisationerna inom regionen. Därtill kvarstår behov av samverkan och samordning gentemot kommun och övriga storregioner. Vi ifrågasätter om den här utvecklingen gynnar invånarna i regionen.

Vi efterfrågar också en djupare analys av hur demokratin påverkas av den föreslagna regionindelningen.

I betänkandet föreslås vissa nya regioner bildas redan 2019. Miljöpartiet anser att detta endast är tänkbart om övergångslösningar kan säkerställas. Detta gäller i synnerhet LOV-avtal där vårdcentralernas uppdrag fastställs. Kan vi, och i så fall hur, under en tid behålla befintliga avtal i respektive nuvarande landsting om vi går samman och blir en ny organisation, där vi inte har rätt att behandla vare sig invånare eller utförare olika? Om vårdcentralernas uppdrag måste likställas i ett gemensamt LOV-avtal före regionbildningen är det stor risk att detta får mycket negativa konsekvenser för primärvården till följd av stora förändringar som ska genomföras på mycket kort tid.

Vi anser även att den nya regionindelningen ska genomföras samtidigt i hela Sverige och att detta ska samordnas med ny indelning för statliga myndigheter. Utan ett tydligt förslag om samtidigt genomförande av ny regionindelning, samordnat med indelning av statliga myndigheter, och ett säkerställande av övergångslösningar anser Miljöpartiet att en ny regionindelning inte kan träda ikraft förrän 2023.

Pernilla Rinsell (MP)

SOU 2016:48 Regional Indelning – Tre nya län

Särskilt yttrande från Kristdemokraterna i Västmanland

Större regioner – ett steg i rätt riktning

Kristdemokraterna i Västmanland stödjer inrättandet av färre och större regioner i Sverige. På det sättet minskar vi antalet administrativa gränser som många gånger har spelat ut sin roll. Dessutom behövs det en kraftig regional samhällsorganisation som kan möta framtidens utmaningar när det gäller tillväxt, sysselsättning, infrastruktur, kollektivtrafik och sjukvård.

Som yttrandet från Landstinget Västmanland redovisar finns skilda meningar i Västmanland mellan partierna.

Kristdemokraterna i Västmanland har förespråkat regionbildning mellan Uppsala, Sörmland och Västmanland och hade hellre sett ett förslag där Sverige delats in i ett större antal län än 6.

Föreslagna "Region Svealand" innehållande så många kommuner i ett så stort geografiskt område riskerar bli tungrott, leda till ökad byråkrati och att lokalkännedomen tappas. Därför svarar vi i första hand ja till större regioner snarare än till föreslagna "Region Svealand".

Kristdemokraterna i Västmanland anser att regionreformen ska ske samtidigt i hela landet, därmed är 2019 orealistiskt. Det är viktigare att reformen blir bra och rätt än att det går fort. Vi anser dessutom att utredningen borde tagit större hänsyn till och eventuellt kommit med förslag för de delar av landet där kommuner med stor sannolikhet kommer vilja tillhöra ett annat län i framtiden.

Jämlik hälso- och sjukvård

En av de viktigaste principerna för svensk hälso- och sjukvård är att befolkningen ska få vård på lika villkor. Trots det visar data från Sveriges Kommuner och Landsting (SKL) på oförsvarliga skillnader mellan olika landsting när det gäller medicinska resultat, tillgänglighet, följsamhet till nationella riktlinjer, läkemedelsanvändning, bemötande med mera. Det här visar att vården i Sverige inte är jämlik. I stället skiljer den sig åt beroende på var i landet man bor.

Den snabba medicinska utvecklingen gör att behovet av specialisering ökar. Allt fler behandlingar och operationer kräver ökad kompetens och resurser, att enskilda landsting kan driva den höga nivå av specialisering som krävs är inte sannolikt.

För att uppnå bättre kvalitet och en mer jämlik vård är Kristdemokraterna i Västmanland positiva till större och färre geografiska enheter som en väg till att sjukhusvården förstatligas.

Subsidiaritetsprincipen

Subsidiaritetsprincipen är en central del av den kristdemokratiska ideologin. Kristdemokraterna eftersträvar att beslut ska fattas på den mest ändamålsenliga nivån. Oftast innebär subsidiariteten decentralisering, men ibland att beslut flyttas till en högre nivå. Med större regioner kan vi mer ändamålsenligt klara finansiering av framtida infrastruktur, forskning och utveckling. Arbetsmarknad, integration och miljöinvesteringar kommer också att ställa krav på ökad samordning och regionalt ansvar.

Kristdemokraterna i Västmanland anser att storregionerna ska ges ett större ansvar gällande den regionala utvecklingen, dvs att ansvar ska flyttas från staten till regionerna.

Direktvalda organ

En regionindelning leder till att det regionala utvecklingsansvaret i större utsträckning överförs från indirekt valda organ till direktvalda politiska organ. Det ökar den regionala demokratin och ger ett tydligare ansvarsutkrävande. Det har även stor betydelse utifrån ett representativt perspektiv. Små partier har litet inflytande i de nuvarande indirekt valda organen, vilket skapar en demokratisk obalans.

Rätt utformat kan större regioner ge ett politiskt ledarskap med bred demokratisk förankring. Det kan även ge regionerna stark legitimitet att ta initiativ, samla regionala aktörer, och företräda regionen i överläggningar med staten och övriga myndigheter. Detta är av stor vikt för vårt ställningstagande.

Det beslut som riksdagen fattat om indelningsdelegering för de nya regioner som ej bildas 2019, är ett avsteg från den målbild som finns i förslaget och dåligt inte minst ur demokratisynpunkt. Vi anser att reformen ska ske samtidigt i hela landet. Det mest realistiska är 2023.

Kristdemokraterna i Västmanland anser att de förtroendevalda behöver vara tillräckligt många för att skapa en bred kontaktyta geografiskt. Samtidigt är det viktigt att beakta att beslut i kommande regioner ska fattas med hänsyn till hela regionens bästa, vilket är huvudanledning till att reformen ska genomföras.